

60. Λάφι και αμπέλιον

Το λάφι από τους κυνηγούς έφευγεν και εκρύπτη εις αμπέλι. Και όταν απέρασαν οι κυνηγοί, το λάφι ενόμιζεν ότι έγλισεν. Άρχισε να τρώγει εκ τα φύλλα της αμπέλου και, επειδή ανακάτωνε τα φύλλα, εστράφησαν οι κυνηγοί και είδασι το λάφι και το εδόξεσαν. Λοιπόν αποθνήσκοντας έλεγεν ότι: «Δίκαια έπαθα, διότι δεν έπρεπε να αδικήσω εκείνην οπού με εφύλαγεν.»

Ο μύθος δηλοί ότι όσοι αδικούσιν εκείνους οπού τους ευεργετούσιν, ο θεός τους κολάζει.

Γιώργος Μ. Παράσογλου (επιμ.), *Ανδρόνικος Νούκιος, Γεώργιος Αιτωλός, Αισώπου μύθοι. Οι πρώτες νεοελληνικές μεταφράσεις* [Νέα Ελληνική Βιβλιοθήκη, ΣΠ 58], Εστία, Αθήνα 1993.